

הָאֵי קָרָא אֶת לְאִסְתְּפָלָא בֵּיהֶ, אֲבָל תֵּא חֹזֵי, צְדָקָה: כַּתְרָא קְדִישָׁא עַלְּאָה. כְּהֶרְרִי אֶל: כְּאַיְנוּ טוֹרֵין עַלְּאַיִן קְדִישֵׁין, דְּאַקְרָוֵן טוֹרֵי דְּאַפְרֵסְמָוְגָּא דְּכִיאָ. וּבְגִין דְּאֵיהֶ סְלִקָּא לְאַתְקְשָׁרָא בְּהוּ לְעַיְלָא, כֵּל דִּינְהָא בְּשָׁקוֹלָא חַדָּא לְכָלָא, דְּלִילָת בְּהַהְוָא דִּינָא רְחִמָּי. מְשֻׁפְטִיךְ תְּהֻום רַבָּה. מְשֻׁפְטִיךְ דְּאֵיהֶ רְחִמָּי, נְחִית לְתַתָּא לְהַהְוָא דָרְגָא לְתַקְנָא עַלְמָיוֹן, וְחַיִים עַל פָּלָא, וּעֲבִידָה דִּינָא בְּרְחִמָּי לְבַפְמָא עַלְמָא.

וּבְגִין דְּאֵיהֶ רְחִמָּי, אָדָם וּבְהָמָה תּוֹשִׁיעַ יְיָ. לְכָלָא בְּשָׁקוֹלָא חַדָּא. אָדָם וּבְהָמָה, הָא אוֹקְמוֹתָה, מַאן דְּהַוָּא אָדָם, וּשְׂוֵוי לְגַרְמִיהָ כְּבָהָמָה. אָדָם וּבְהָמָה: דִּין אָדָם, וְדִין בְּהָמָה, חַד הֵיא. אָדָם: (בראשית י) וּבָנָ שְׁמַנְתָּ יָמִים יִמּוֹל לְכָם כֵּל זָכָר. בְּהָמָה: וְהִיא שְׁבָעַת יָמִים תְּחַת אַמּוֹ וּמִום הַשְּׁמִינִי וְהַלְאָה יַרְצָח לְקָרְבָּן אֲשָׁה לִיְיָ, בְּגִין דַּיְעַבְרָ עַלְיָהוּ שְׁבָת חַד, וְהָא (הקדמה י"ג) אוֹקְמוֹתָה.

רְبִי חִיאָ פָּתָח (שופטים ח) יְיָ בְּצָאתְךָ מִשְׁעִיר בְּצָעֵדָךָ מִשְׁדָּה אֲדָום אָרֶץ רְעֵשָׁה גַּם שְׁמִים נִטְפָּו. תֵּא חֹזֵי, וּבְאַיִן אַיְנוּ יִשְׂרָאֵל בְּעַלְמָא דִּין, וּבְעַלְמָא דְּאַתִּי, דְּקוֹדְשָׁא בָּרִיךְ הוּא אַתְּרֵעִי בְּהָוּ, וּאַיְנוּ מַתְּדַבְּקִין בֵּיהֶ, וְאַקְרָוֵן קְדִישֵׁין, עַם קְדוֹשָׁה. וּבָנָ עד דְּסַלִּיק לוֹן לְדָרְגָא עַלְלָה דְּאַקְרִי קְדָשָׁ, דְּכַתִּיב, (ירמיה ב) קְדָשָׁ יִשְׂרָאֵל לִיְיָ.

ראשית תבונאתה. כמה דאoki מגן, דהא ישראל ממתנייא יומין מתדקין ביה בשמייה, ורישמיין בשמייה, ואינון דיליה. כמה דעת אמר, (שמואל ב ז) וכי בעמך כיישראל גוי אחד בארץ. ועוממין לא מתדקין ביה, ולא אולין בני מוסיה, ורישימה קדישא אעדיאו מפיה, עד (ד"ב צ"א נ"ב) דאינון מתדקין בסטרא אחרא דלאו קדישא.

ותא חזי, בשעתא דבעא קודשא בריך הוא למייבב אוריותא ליישראל, זמין בה לבני עשו, אמר לון, בעאן אתון לקבל לא אוריותא. בהיא שעתא אתרגיות ארעה קדישא, ובעתא לאעלא לנוקבא דתהומה רבבה. אמרה קמיה, מארי דעלמא, פסטירא דחדוה (ס"א דעלמא) תרי אלפי שניין עד לא אתברי עלמא, קלטינה קמיה (נ"א קליטנא גו) (נ"א איזמן קמי) ערליין דלא רשיין בקיום.

אמר לה קודשא בריך הוא, כורסייא כורסייא, ייבدون אלף אומין כוותיה, וקימא דאוריותא לא יזדמן קמיהו, הדא הוא דכתיב יי' בצתך משער בצדך משדה אדום ארץ רעשה. והאי בגין דאוריותא לא ATI'ΗΙΒΤ (בגין דאייהו קיימת קדישא) אלא למאן דאית ביה קיימת קדישא. ומאן דיליף אוריותא למאן דלא אתגוז, משקר בתרי קיימי, משקר בקיימת דאוריותא, ומشكך בקיימת מצדיק וכגש תשראל. דאוריותא להאי ATI'ΗΙΒΤ, ולא לאחרא.

רבי אבא אמר, משקר בתלת דוכתי עלאי, משקר בתורה, משקר בנביאים, משקר בפתובים. משקר בתורה, בכתב, (דברים ז) זוatz התורה וגוז. משקר בנביאים בכתב, (ישעה נ) וכל בנויך למודי יי'. אינון למודי יי', ולא אחרא, בכתב (ישעה ח) חתום תורה בלמודי יי', אינון, ולא אחרא. משקר בפתובים, בכתב, (ההלים עח) ויקם עדות ביעקב ותורה שם בישראל, בכתב (טהילים קמ) אף צדיקים יודו לשמה. מאן צדיקים. דא צדיק וכנסת ישראל. דמאן דלא אתגוז, ולא עאל בקיומה דלהו, לא יודין לשם קדישא, דהיא אורניתא. אמר רבי חייא כיון דאתגוז קידשא בריך הוא על טירא דסיני, למייב אוּרִיתָא לישראל, שכיבת ארעה, ותבת בניה, חדא הוא בכתב, (שם עז) ארץ יראה ושקטה. תא חזוי, בר נש דאתיליד לא אתמנא עליה חילא דלעילא, עד דאתגוז. כיון דאתגוז, אתעד עליה אתערותא דרווחא דלעילא. זכי לאתעסקא באורניתא, אתעד עליה אתערותא יתר. זכי ועבד פקודיו אוּרִיתָא, אתעד עליה אתערותא יתר. זכי ואתגסיב, זכי ואolid בנין, ואוליף לון אורחות דמלכא קדישא, הא בדין הוא אדם שלים. שלים בכלל. אבל בהמה דאתילידת, בה היא שעתה דאתילידת,

ההוא חילא דאית לה בסופה, אית לה בה היא שעתא דאתילידת, ואתמנא עליה. ובגין פך כתיב, שור או כשב או עז כי יולד. עגל או טלה, או שעיר או גדי לא אתמר, אלא שור או כשב או עז, ההוא דאית ליה לסתופא, אית ליה בשעתא דאתיליד.

והיה שבעת ימים תחת אמו, בגין לאתישבא ביה ההוא חילא ואתקיים ביה. ובמה יתקיים ביה. פך ישרי עליה שבת חד, ואי לא, לא יתקיים. (ועוד דאתיבש מזוהמא דאמיה) ولבדר דיתקאים ביה ההוא חילא, כתיב ירצה לקרבן אשא לויי, בקיומה בשבת חד, ד在过渡 עליה. ובר נש, בקיומה בשבת חד, אתקיים ביה אתערותא דהאי עלמא, וחילא דיליה. בתר דאתגוז, אתער עליה אתערותא דרוחא עלאה, ובגנסת ישראל עבר עליה, וחמת ליה, בראשמא קדישא, ואתערת עליה, ושרא עליה רוחא דההוא עלמא קדישא, כמה דאת אמר, (יהזקאל טז) ואüber עלייך ואראך מתבוססת בדמיך. וגו'. בדמיך: בתרי.

ואי תימא, התם פך נפקו ישראל ממזרים, דשביח בינייהו דם פסח ודם מילה, פדין כתיב בדמיך חי, הכא מא בדמיך. אלא תרין, חד דמילה, וחד דפריעת. חד דגזרו, דכגנסת ישראל. וחד דפריעת, בצדיק יסוד

עולם. ואילו תרין דמיין דבר בש קאים בגינויו בקיומה
דעלמא דאתה, הדא הוא דכתיב בדמייך חי.
רבי שמעון אמר, (תהלים כה) סוד יי' ליראיו ובריתו
להודיעם. סוד יי' ליראיו, הדא בנסת ישראל.
ובריתו להודיעם, הדא צדיק יסוד עולם, (דף צ"ב ע"א)
בקשורה לכך.

יו"ד, תלת אthon, שלימوتא הכלא. י' ראשיתה הכלא.
י' עלאה הכלא. ואיז אמצעתה, שלימotta הכלל
סטריין. מעבר לכל רוחין, ביה תליא מהימנותה. דלו"ת,
גבטה, צורא דחיי. את הדא זעירא, שלימוא הכלא.
את הדא סתימה הכלל סטריין. פד נפיק, נפיק כמלפआ עם
חילוי. תעב (נ"א יתיב) לבער, י' בלחודי, ביה אסתים
מלחה, ביה נפיק, סגיר ופתח. (נ"א נגיד ונפיק ופתח).
ה"א (נ"א הדא) שלימotta הכלא, לעילא ולתתא. זהה
אטמר, ה, הא ידיעא. א' הוא יו"ד, שלימוא
דتلת אthon, דאיפון ברישא, דסתימין (ס"א בי"ד זהה אוקמוּה)
ביה"ז על גבי א' (ס"א דאי ה) וזה אוקמוּה (ב' וזה אוקמוּה),
וכלא חד מלחה הוא, שלימו דשמעא קדישא, הוא שלימו
דעילא (ותקאה). בגין זה, לזמןין ה"א גטיל א', בזמנא
דהיא מתעטרה בעטרוי.

תא חזי, כל את ואת דשמעא קדישא, אתה ביה שלימו

דכל שמא. יוזד הא אתמר שלימו דכלא. הא שלימו דכלא ואף על גב דלאו איהו באלה, הא בלחודי, הא אתמר בדיקנָא (ס"א דא א' הווא וכור) ה"י (ס"א איהו) (דא ה'). הווא שלימotta דכלא. (ואהו ה"א ר' בין בסטרא דא, בין בסטרא אחרא, שלימו הווא דכלא. ו'ה) הווא שלימו יתר, לא עטרא לכלא הא דכלא חד, והא אתערו ביה חבריא.

תא חזי, והיה שבעת ימים וגוי. יוזד ה"א ואיזו ה"א (נ"א ואיזו ה"א יוזד ה"א) אתגליפו אתוון (והיה). ו' הא, הא שבעת יומין אתכלילו בחד. י' הא, שבעת יומין. י' חד, בלא דכלא. הא תלת, היא ותרין בגין. וברא חד, תרין אbehן ביה כלילן, הא שיתא (חמשא). ברתא נוקבא חד, הא שבעה (שיתה), אשתחמע דה' עלאה בלא דשיתא. י"ה הא שבעה. הינו דכתיב, (מלכים א ח) שבעת ימים ושבעת ימים ארבעה עשר יום.

והיה שבעת ימים תחת amo. תחת amo, אתעטרו שבעת ימים, דכתיב, (דברי הימים א בט) לך יי' הגדולה והגבורה וגוי. ועל דא שבעת ימים לחתא, ליקרא דאימא עלאה. תחת amo לחתא. דכתיב, (שמואל א ב) עד עקרה ילה שבעה ורבת בגין אמללה. עקרה דכל ביתא, ילה שבעה, אלין שבעת יומין דחג הפסופות. ורבת בגין אמללה, אלין קרבניין דחג, דגנתין בכל יומה מן מבינא.

וְתֵא חֹזֵי אֲלֵינוּ סַלְקִין לְעַילָּא, וְאֲלֵינוּ נַחֲתִין לְתַתָּא
לְתַתָּא, כַּמָּה דָאָת אָמֵר (עובדיה א) אִם תִּגְבִּיהָ כַּפֵּשֶׁר
וְאִם בֵּין כְּכָבִים שִׁים קַפֵּד מִשֵּׁם אָוָרִידָךְ נָאֵם יִי. וְיִשְׂרָאֵל
סַלְקִין מִתְתָּא לְעַילָּא, דְּכַתִּיב, (בראשית כח) וְהַיָּה זְרֻעָה
כַּעֲפֵר הָאָרֶץ, וְכַתִּיב (בראשית כו) וְהַרְבִּיתִי אֶת זְרֻעָה כְּכָבִים
הַשְׁמִים, וְלֹבֶתֶר סַלְקִין עַל פָּלָא, וּמִתְדַּבְּקוּן בָּאָתָר עַלְאָה
עַל פָּלָא, הַדָּא הוּא דְּכַתִּיב, (דברים ד) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בָּה,
אֱלֹהֵיכֶם וּגּוֹ.

(ויקרא כב) וְשׂוֹר אָוּשָׁה אָתוֹ וְאָתָה בָנוֹ. אָמֵר רַבִּי יוֹסֵי,
כַּתְּרַגּוּמוֹ לָהּ וְלַבָּרָה. דָעֵקָרָא דָאִימָא לְמַנְדָע בְּרָה,
וְאַזְיָל בְּתָרָה, וְלֹא אַזְיָל בְּתָר אָבוֹהָ, וְאַגְּנָן לֹא יַדְעֵינָן מָאֵן
הָוּא. לֹא תַשְׁחַטו בַּיּוֹם אֶחָד.

אָמֵר רַבִּי יְהוּדָה, מַאי טֻמָּא. אֵי תִּימָא מִשּׁוּם עֲגַמָּת
בְּפֵשָׁ דְּבָעֵירָא, נִיכּוּס לְהָאִי בְּבִיתָא חַד, וְלְהָאִי
בְּבִיתָא אַחֲרָא. אָוּלָהִי הַשְׁתָּא, וְלְהָאִי לְבָתָר. אָמֵר לֵיה,
אַיִת מָאֵן דְּשָׁרֵי, וְלֹא הַכִּי, אַלְאָ בַּיּוֹם אֶחָד מִמֶּשֶׁ.

תֵא חֹזֵי תְּגִינִּין יִפְהָה תְּעִנִּית לְחַלּוּם, פְּאַשׁ לְגַעֲזָתָה. וְעַקְרָא
דְּתְעִנִּיתָא בְּהָוָא יוֹמָא מִמֶּשׁ, וְלֹא בַּיּוֹמָא אַחֲרָא.
מַאי טֻמָּא. בְּגִין דְּלִית לְךָ יּוֹם לְתַתָּא, דְּלֹא שְׁלֹטָא בֵּיהֶ
יוֹמָא אַחֲרָא עַלְאָה. וּבְכָאִיהוּ שָׁאָרִי בְּתְעִנִּיתָא דְּחַלְמָא,
אוֹלִיפְנָא דְּהָוָא יוֹמָא לֹא אַתְּעָדִי, עַד דְּאַתְּבַטֵּל הָוָא

גוזה. ואֵי דְחִי לֵיהּ לַיּוֹם אֶחָדָא, הֲאֵ שְׁוֵילְתְּנָא דַיּוֹם אֶחָדָא הוֹא, וְלֹא עַל יוֹם אֶחָדָא דְחָבְרִיהּ. כְּהָא גִוּנָא, לִית לְךָ יוֹם דְלֹא אַתְמַנָּא עַלְיהּ יוֹם אֶעָלָה לְעַילָּא. וּבְעֵי בֵר נְשׁ לְאַסְתְּמָרָא, דְלֹא עַבְדִּיד פְּגִימָו בְּהַהוּא יוֹםָא, וְלֹא יַתְפִּגְמִים קְמִי שָׁאֵר יוֹמָן אֶחָרְבִּין.

וְתַגְנִין, בְּעַוְדָא דְלַתְתָּא אַתְעָר עַוְדָא דְלַעַילָּא. אֵי בֵר נְשׁ עַבְדִּיד עַוְדָא לְתַתָּא בְּדַקָּא (דף צ"ב ע"ב) יָאֹות, הֲכִי אַתְעָר חִילָא בְּדַקָּא יָאֹות לְעַילָּא, עַבְדִּיד בֵּר נְשׁ חָסֵד בְּעַלְמָא, אַתְעָר חָסֵד לְעַילָּא, וּשְׁאָרִי בְּהַהוּא יוֹםָא, וְאַתְעָטָר בֵּיהּ בְּגִינִּיהּ. וְאֵי אַתְדָּבָר בֵּר נְשׁ לְרַחְמִי לְתַתָּא, אַתְעָר רַחְמִי עַל הַהוּא יוֹםָא, וְאַתְעָטָר בְּרַחְמִי בְּגִינִּיהּ. וּבְדִין הַהוּא יוֹםָא קָאִים עַלְיהּ לְמַהוּי אַפּוֹטְרוֹפָא בְּגִינִּיהּ, בְּשֻׁעַתָּא דְאַצְטָרִיךְ לֵיהּ.

כְּגִוּנָא דָא, בְּהַפּוּכָא דָא. (יעל בלא) אֵי עַבְדִּיד בֵּר נְשׁ עַוְדָא דְאַכְזָרִי, הֲכִי אַתְעָר בְּהַהוּא יוֹםָא, וְפִגְמִים לֵיהּ, וְלֹבֶתֶר קָאִים עַלְיהּ לְאַכְזָרִי לְשִׁיצָאָה לֵיהּ מְעַלְמָא. בְּהַהְיָה מְדָה דְבָר נְשׁ מְזִידָה, בְּהָ מְזִידָן לֵיהּ. תָּבִן, דִּישְׂרָאֵל אַכְזָרִיות אַתְמַפָּע מִפְּנֵיהּ, מִפְּלָ שָׁאֵר עַמִּין, וְלֹא יַתְחִזּוֹן מִפְּנֵיהּ עַוְדָא בְּעַלְמָא. דְהָא כִּמְהָ מְאֵרִי דְעַיְינִין קִיְימִין עַלְיהּ דְבָר נְשׁ בְּהַהוּא עַוְדָא, זֶכְאָה מְאֵן דְאַחֲזָי עַוְדָא דְכִשְׁרָא לְתַתָּא, דְהָא בְּעַוְדָא תְּלִיָּא מְלַתָּא בְּכָלָא, לְאַתְעָרָא מְלָה אֶחָרָא.

רבי שמעון פתח, (בראשית מב) וירא יעקב כי יש שבר במצרים, האי קרא רוז דחכמתא אית ביה, ואית לנו לאסתכלא ביה, דלאו סיפיה רישיה, ולאו רישיה סיפיה.

אלא תא חזי, בשעתא דקודשא בריך הוא בעי למידן עלמא בכפנא, לא יהיב מלא דא לידא הכרוזא, דהא כל דיגין אחרגין דעלמא, ברוזא קרייז עלהי עד לא ייתון לעלמא, ודינא דא לא אתיהיב הכרוזא, אלא קודשא בריך הוא אكريיז עלייה וקاري. הדא הוא דכתיב, (מלכים ב ח) כי קרא יי' לרעב. מה היא שעתא אתקדן על עלמא ממן אחרגין, בפקידי דרעב. (דתרעין).

ואסיד לייה לבר נש דאית לייה שבעא, לאחזהה בגרמייה שבעא, דהא אחזי פגימו לעילא, ואכחיש מלא דמלפה, ובכיבול באלו עבר ממן דמלפה מארתייהו. ועל דא אמר יעקב לבני, למה תתרא, ומה תעבידו פגימו לעילא ולתתא, ולאחשא מלא דמלפה, וכל אינון ממנן בכריזו דיליה.

אבל הנה שמעתי כי יש שבר במצרים רדו שמה, ותמן אחזיאו גרמייכו בשבעא, ולא תכחישו פמליא דלעילא הכא. ותא חזי, יעקב כמה תבואה הות לייה, ולא בעי לשבור אלא בתוך הבאים בגין דלא ישתח פגימו בעובדא דיליה.

השלמה מההשומות (סימן ג')

אמר רבי רחומאי מהו דכתיב וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם וירד, והא כבר ירד. אלא וירד מעשות החטאת והעולה ואחר בך וישא אהרן את ידיו אל העם. בשיאות זו ומה, לפ"י שהקריב קרבן ובתרצה לפניהם אביהם שבשמיים. כד אמר צരיך אותו שמקדבון לעליונים ומיחדו לייחד בכלין אלו. ומה אל העם בעבור העם. ומאי טעם באבאות לברך להונ בברכה, אלא משים דיש באדם עשר אצבעות רמזו ל"י ספירות שנחתמו בהונ שמים וארץ. (עד כאן מההשומות)תו פתח ואמר, (ויקרא ט) וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם. ותנו ידו כתיב, דבעי לזקפה ימינה על שמאל. ואמאי. לאחוזה עובדא לחתטא, בגין דיתער עובדא לעילא.

כתיב (ויקרא כ"ה) והעברת שופר תרוועה בחדש השבעיע וגון, שופר תרוועה אמא. אלא שופר, דמתבר שלשלאין, דמתבר שולטנותא מכל עבדין. וביעיא לאחוזה שופר דאייה פשיט, ולא כפיפה, לאחוזה חירוי כלכלא, דהא יומא גרים. ובכלא בעי לאחוזה עובדא, ועל דא שופר, ולא קרון, בגין לאחוזה מאן הוא אתר דאקרי שופר.

וְפֶאַיִן אִיבּוֹן יִשְׂרָאֵל בְּעַלְמָא דֵין וּבְעַלְמָא דָאַתִּי, דָאַיִונֵן
יַדְעֵין לְאַתְּדַבְּקָא בְּמַלְכָא קָדִישָׁא, וְלְאַתְּעָרָא
חִילָא דְלַעֲילָא, וְלְאַמְשָׁכָא קְדוֹשָׁה דְמַארִיחָוּן עַלְיָהוּ,
בְּגִין כֵּה בְּתִיב (דברים לג) אֲשֶׁרִיךְ יִשְׂרָאֵל מֵבָמוֹךְ וְגַוּ'. (דברים
ד) וְאַתָּם הַדְּבָקִים בְּיַיִן אֱלֹהִיכֶם חַיִם בְּלָכֶם הַיּוֹם.

הקדמת רעהiah מהימנה

(ויקרא כב) וְשִׁמְרַתֶּם מִצּוֹתִי וְעֲשִׂיתֶם אֶתְכֶם וְגַוּ'. פְּקוּדִין דְמַארִי
עַלְמָא, הָא תְּגִינֵן. דְבָתִיב וְשִׁמְרַתֶּם מִצּוֹתִי וְעֲשִׂיתֶם אֶתְכֶם.
אי גַּטּוֹרִי קָא בְּעִינֵן, עַיְבִּידָא לְמַה. תּו, בְּלָ פְּקוּדִי אֲוֹרִיִּתָא אַיִנֵן
בְּתִירֵין גַּוְנוֹנֵין דָאַיִנֵן חָרָד, זְכוֹר וְשֻׁמּוֹר, זְכוֹר לְדִבּוֹרָא, וְשֻׁמּוֹר
לְנוֹקְבָא. וּבְלָדוֹ בְּלַלָא חָרָד, אַי שְׁמֹור לְנוֹקְבָא אַמְמָא בְּתִיב
וְשִׁמְרַתֶּם (את בל) מִצּוֹתִי.

אַלָּא בְּלָא בְּהָאִי קָרָא, וְשִׁמְרַתֶּם: דָא שֻׁמּוֹר. וְעֲשִׂיתֶם: דָא זְכוֹר,
דְבָלָא רַזָא חָרָד. זְכִירָה דָא אַיְהִי עֲשֵׂה, דָהָא מָאֵן דְאַדְבָּר
מַלְהָ לְתַתָּא, אַתְּקִין (עַבְיוֹן מַתְפֵּן לְהָהּוּא רַזָא דְלַעֲילָא, וּבְלָ מָאֵן דְעַבְיוֹד מַלְהָ
לְתַתָּא) וְאַתְּעַבְיוֹד הָהּוּא רַזָא דְלַעֲילָא. פְּקוּדִי אֲוֹרִיִּתָא אַלְיָן אַיִנֵן
שִׁית מַאָה וְתִלְיִסְרָר פְּקוּדִין, דָאַיִנֵן בְּלַלָא דְרָבָר וְנוֹקְבָא, וּבְלָא
רַזָא חָרָד.

רעהiah מהימנה

(דף צ"ג ע"א)

(שמות כ"ה ע"א ולקחתם) (ויקרא כ"ב) וְלֹא תַחֲלִלוּ אֶת שֵׁם קָדְשֵׁי וְנִקְדְּשָׁתִי
בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגַוּ'. פְּקוּדָא דָא, לְקָדְשָׁא לְיהָ בְּכָל
יּוֹמָא, לְסַלְקָא קְדוֹשָׁתִיהָ מַתְתָּא לְעַילָא, בָּמָה דָאַיְהוּ קָדִישָׁא

לעילא, עד דסליק קדושתיה לאבון ובניין. ורוא דא, ונקדשתי
בתוך בני ישראל, עילא ותטא. עילא בן דרגין. לחתא בני
ברגין.

קדושה, הא אוקימנא בכמה דוכתי, אבל כמה דאית קדושה
לעילא על כלא, הבי אית קדושה באמצעתה, קדושה
לחתא. ובכלא ברוא דלתטא (ס"א בתלתא), קדושה דלעילא לעילא,
ברוא חדא. קדושה באמצעתה ולחתא תלת דרגין דאיינון חד.
קדוש, איהו סטר עלאה, דאשתחה ראשיתא לבל דרגין. ואף
על גב דאייהו סטר טמירא, ואكري קדש. מטהן אתחפשט
פשיטו, דנהיר בחד שבילא דקייא טמירא, גו אמצעתה. ביוון
דאתנהייר גו אמצעתה, בריין אתרשים חד ו', דנהיר גו האי
קדש, ואكري קדוש. מהאי נהирו אתחפשט פשיטו לחתא, סופא
דבל דרגין. ביוון דאתנהייר בסופה, בריין אתרשים בנHIRו, חד
ה', ואكري קדושה, והא אוקימנא.

ומה דאكري קדוש קדוש, דהא קדש מבעי לייה, רוא
הרראשיתא (ס"א דאייהו ראשיתא) דכלא, הויל ומטהן אשתחה,
ואי הבי אמא אكري לעילא קדוש, דהא תפון ו' לא אשתחה.
אלא רוא הבי הווא ודאי, ויישראל מקדשי לחתא, בנונא
דמלאכי עליי לעילא, דכתיב בהו, (ישעה ו) זכרא זה אל
זה ואמר קדוש. וביוון היישראל קא מקדשי, סלקי מחתא לעילא
זכרא עלאה, עד דאסטלך ו' רוא דשימים עלאין לעילא. ביוון
דאיינון שמים אסתלקו לעילא, נהיר ההוא קדש בהו, ובריין
אكري לעילא קדוש. ולבתר נהיר ההוא נהирו עלאה, על
בורסיא דאייהו שמים. ואינון שמים תיבין לדוכתיהו,
ומתישבו ביה בההוא נהירו, ובריין אكري קדוש. לבתר נהית

ההוא נְהִירָה, עד דַּנְטֵיל בְּלֹא חֶדֶד צְדִיק עַלְתָּה, דְּרָגָא יַקְיָרָא לְקָדְשָׁא בְּלֹא לְתַתָּא. בַּיּוֹן דָּאִיהוּ נְטֵיל בְּלֹא, בְּדַין אֲקָרֵי קָדוֹשׁ. וְדָא אִיהוּ רְזָא בְּכָלָא.

ומאן דשוי רעوتיה בהאי, שפир קא עביד. ומאן דשוי רעוטיתיה, בתלת דרגין האבחן בכלא חדא, ליחדא לוון גו קדרושתא דא, אי לא יכイル לשוואה רעוטיתיה יתיר, שפир קא עביד. ובכלא לנחתא מגו קדרושתא דלעילא לתטא, לקדשא כל חד גרמיה בהאי קדושה, ולנטרא ליה, למפרש פרישו דקדושתא על גביה. ורוא דא, ונקדשתי בתוך בני ישראל בקדמיה, ולבתר אני יי' מקדשכם.

בازן אחר יקדש בר נש גרמיה גו קדרושתא דא, לאבללא גרמיה בה. כド מטי בר נש, לשמא קדיישא יי' צבאות. ורוא דא אני יי' מקדשכם. דא אשבחנא ברוא דספרי קדרמאי. ואנן לא עבדינו הבי, אלא לבתר יי' צבאות בלחווז. ולבתר כド מטי בר נש למלא כל הארץ בבודו, בדין יכלול גרמיה בהhoa קדושה, לאתקדשא לתטא, גו ההיא כבוד דلتטא, ורוא דא ונקדש בקבודיו. (שמות נ ע"א, ר"ז ע"א, נשא קמ"ג ע"ב) ולבתר יעביד אורח פרט, לאתקדשא בלא. במה דאנן עבדין לעמתם דמלאכי עלי, דאמרי ברוך כבוד יי' ממקומו, דא כבוד עלה. ולבתר ימלזה יי' לעולים וכו'. דא כבוד דلتטא.

ובספרא דרב ייסא סבא, קדוש קדוש וכוי, דא אידי קדושה לאתקדשא תורה שבכתב בכלא חדא. ולבתר לעמתם ברוך כבוד יי', אלין נביאים. ולבתר ימלזה יי' לעולים. רוא דא, אנן צרכין בקדושתא דא, לאשתבחא תפן קדושה וברכה ומלכות, לאשתבחא בלא בחדא. קדושה, במה

דאתמר קדוש. ברכה, ברוך בבוד יי' ממקומו. מלבות, ימלוך
יי' לעוֹלָם. ועל דא כלא אונן צריכין לאשלא, ועל דא יכון בר
נש, וישוי רעותיה בכל יומא. (ע"ב רעה מהימנה)

זהר

(ייקרא כ"ג) דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם אלה מועדי
יי' אשר תקראו אותם מקראי קדש אלה הם מועדי.
רבי יצחק פתח, (בראשית א) ויקרא אליהם לאור יום וגו'.
תגבנן, אור הדוה בקדמיתה, הוה נהייר מסייפי עלמא
לסיפי עלמא, כד אסתכל קידשא בריך הוא לחיבין
דזמיגין למיקם בעלמא, גביזו ליה לצדיקיא לעלמא
דאתה, הדא הוא דכתיב, (איוב לח) וימגע מרשעים אורם.
וכתיב (תהלים צ) אור זרוע לצדיק.

תא חזי, ויקרא אליהם לאור יום ולחשך קרא לילה, הא
תגבנן, יהי אור, אור דכבר הוה. והכא, אי תימה
אור דאייה يوم בלחוודי, הדר ואמר ולחשך קרא לילה.
אי תימה כל חד בלחוודי, (דף צ"ג ע"ב) הדר ואמר ויהי ערב
ויהי בקר يوم אחד. דليلה לית بلا يوم, ולית يوم بلا
ليلה, ולא אקרי אחד, אלא בזוגא חד, וקידשא בריך
הוא ובנטת ישראל אקרי אחד, ודא بلا דא לא אקרי
אחד.

תא חזי, בגין דנכנת ישראל השتا בגלותא, כביבול
לא אקרי אחד. ואימתי אקרי אחד. בשעתא דיפקון

ישראל מן גָּלוֹתָא, וכִּנְסַת יִשְׂרָאֵל אֲהַדָּת לְאֶתְרָהָא,
לְאַזְדוֹגָא בֵּיהֶ בְּקוֹדֵשָׁא בְּרִיךְ הוּא, הֲדָא הַוָּא דְכִתְיבָּה,
(זכריה יד) בַּיּוֹם הַהוּא יְהִי יְהִי אֶחָד וְשָׁמוֹ אֶחָד. (בגין בר ויהי ערבית)

וַיְהִי בָּקָר יְמִין אֶחָד) וְדָא בֶּלֶא דָא לֹא אֶקְרֵי אֶחָד.

תָּא חֹזֵי, מַזְעֵדֵי יְיָ אֲשֶׁר תִּקְרָאוּ וְגַוּ. לְזָמָנָא כֵּלָא לְאֶתְרָה
חַד, וְלֹא אֲשֶׁתְּכַחַא כֵּלָא בְּשָׁלִימָג, בְּרוֹזָא דְאֶחָד. וְלֹמְהָווִי
יִשְׂרָאֵל (בְּוּוֹגָא חֲדָא) לְתַתָּא גּוֹי אֶחָד בָּאָרֶץ. תִּינְחָ קְוִידָשָׁא
בְּרִיךְ הוּא בְּכִנְסַת יִשְׂרָאֵל דְאֶקְרֵי אֶחָד, יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא
דְאַיְנוֹן זְמִינֵין כְּגֻונָא דְלַעַילָא, בָּמָה יְקָרְיוֹן אֶחָד.

אַלְאָ, בִּירוּשָׁלָם דְלַתְתָּא, יְקָרְיוֹן יִשְׂרָאֵל אֶחָד. מַנָּא לֹן.
דְכִתְיבָּה, (שְׁמוֹאֵל בָּז) גּוֹי אֶחָד בָּאָרֶץ. וְדָאי, בָּאָרֶץ הַם
גּוֹי אֶחָד, עַמָּה אֶקְרֵיו אֶחָד, וְלֹא אַיְנוֹן בְּלַחְוּדֵי הָנוּ. דְהָא
וּמֵי כְעַמְךָ יִשְׂרָאֵל גּוֹי אֶחָד סְגִי לִיהֶ, אַבְלָל לֹא אֶקְרֵיו
אֶחָד, אַלְאָ בָּאָרֶץ, בְּזֹוֹגָא דְהָאֵי אָרֶץ כְּגֻונָא דְלַעַילָא.
וּבָגִין כֵּה, כֵּלָא קְשִׁיר דָא בְּדָא בְּזֹוֹגָא חֲדָא, זְפָאָה
חִילְקִיהָוָן דִּיְשָׂרָאֵל. שְׁשָׁת יָמִים תִּעֲשֶׂה מְלָאָה אַתְּמָר,
וְהָא אָוֵקְמוֹת.

(רבי יוסי ורבי חייא אָזְלִי בָּאָרֶחָא וּבוּ). עד הושיעה יִמְנָךְ וּעֲנָנִי. (כבר נדפס בפרשת וארא
דף ע"ב וציריך להosiף אחר מלת קדישא) אמר ליה את חמיה ואננה חמינה מופומיה
דרבי שמעון שמענה מלחה ובכינה. אמר ליה מי הא ואחר מלת דא דאתגוז ב"ד בדקה
יאוות).

(ויקרא כ"ג) אֱלֹהִים מַזְעֵדֵי יְיָ מִקְרָאֵי קְדָשָׁא אֲשֶׁר תִּקְרָאוּ אָוֹתָם
בָּמוּעָדָם. רַבִּי יִצְחָק פָּתָח, (תהלים כז) לֹךְ אָמֵר לְבִי

בְּקֻשׁוֹ פָנֵי אֶת פְנֵיךְ יְיָ אֲבָקָשׁ. הָאֵי קָרָא אַוְקָמוֹת
חֶבְרִיָּא בְכָמָה אֶתֶר, אֶבֶל הָאֵי קָרָא הַכִּי אַתָּמָר, לְךָ אָמַר
לְבִי, דָוד מַלְכָא אָמַר דָא בְגִין כֶּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, לְקַבֵּל
מַלְכָא קְדִישָא. וְמַאי אָמַר. לְךָ אָמַר לְבִי, בְגִינֶךָ אָמַר
לְבִי לְבָנֵי עַלְמָא, וְאוֹזֵר לוֹן לְבִי. דָאַיהוּ אַחִיד בֵּיה, דָדָא
בְגִין מַלְכָא עַלְאָה אָמַר. בְּקֻשׁוֹ פָנֵי, אַלְיָן עַטְרִי מַלְכָא,
דָאַיהוּ אַחִיד בֵּיה, וְאַיְנוֹ בֵּיה. אַיְנוֹ שְׁמִיה, וְאַיהוּ
וְשְׁמִיה, מֶלֶה חֶדָא הוּא. בְגִין כֵךְ אָמַר דָוד אֶת פְנֵיךְ יְיָ
אֲבָקָשׁ, כָּמָה דָאת אָמַר, (תהילים קה) דָרְשׁוּ יְיָ וְעַזּוּ בְּקֻשׁוֹ
פָנֵיו תָמִיד.

תָא חֹזֵי, יָאוֹת הָוָא דָוד מַלְכָא לְמִימָר שִׁירַתָא בְגִין כֶּנֶסֶת
יִשְׂרָאֵל, יִתְיַיר מִכְלָל בְנֵי עַלְמָא, וְלִמְימָר מַלְיִי דְכֶנֶסֶת
יִשְׂרָאֵל לְמַלְכָא, בְגִין דָאַיהוּ אַחִיד בֵּה.

דָבָר אַחֲר לְךָ אָמַר לְבִי בְּקֻשׁוֹ פָנֵי. בְגִינֶךָ אָמַר לְבִי לְבָנֵי
עַלְמָא, בְּקֻשׁוֹ (ס"א אֶת פְנֵיךְ יְיָ אֲבָקָשׁ) פָנֵי אַלְיָן זְמַנְיָא
וְחֲגִיאָא דְכַלְהָו זְמִינָה לְהֹוֹן לְאֶתֶר דָאַקְרִי קְדָשׁ, בְגִין
לְעַטְרָא לוֹן, כָל חֶד וְחֶד בְיוֹמִיה, כָל חֶד וְחֶד בְזָמְנִיה,
וְיִשְׁאַבּוֹן כָלָהו מְהַהְוָא עַמִּיקָא דְעַמִּיקָתָא, דְבַחְלִין
וּמְבוּעִין נְפָקִין מְפִיה, בְגִין כֵךְ בְתִיב מְקָרָא'י קְדָשׁ, זְמִינִין
אַיְנוֹ לְהֹהָא אֶתֶר דָאַקְרִי קְדָשׁ, לְאַתְעַטְרָא בֵּיה,
וְלְאַשְׁתָּאָבָא בֵּיה, בְגִין דִיתְקַדְשָׁוֹן כָלְהֹוֹן פְחָדָא, וְיִשְׁתְּכַח
בָהוּ חֶדְוֹתָא.

רבי אבא אמר, מקראי קדש: זמיגין דקדש. וכד מהאי זמיגין, זמיגין מן בחלא דגheid וגביק. למלכא דזמין בגין בא לא לסעודתיה, אעטרא קמייהו מכל זיני מיכלא דעלמא, אפתח להו גרבוי חмерא, שפיר בריחא, שפיר למשתיא. דהכי אתחזי, מאן דמוזמין למיכלא ולמשתיא זמין. כד מקראי קדש, כיון דאינון זמיגין לסעודתא דמלכא, זמיגין אינון לחмерא טב ושפיר דמנטרא. (במה דעתך אמר (שיר השירים א) כי טובים דודיך מין) ועל דא מקראי קדש כתיב.

אשר תקרוו אותם במועדם, כתיב (שמות כב) ואנשי קדש תהיו לי, ישראל לתחתך אקרון אנשי קדש. כיון דזמיגין אינון מקדש דלעילא אתון אנשי קדש לתחתך זמיגנא להו, כדיין אתקינו סעודתא, וחדוי, דהא לכון אתחזי, בגין דאתון אתקרון אנשי קדש, ויהון כלחו (ד"כ נ"א) זמיגין בכל סטרין דקדש לעילא ותחתא.

דבר אחר (ויקרא כ"ג) אלה מועדי יי'. מהו מועדי יי'. רבי שמעון אמר, מי' אינון. דביה אתקשרו מתחתך לעילא, ומעילא לתחתך, כלחו ביה מתקשרן, ומתחתרן (ס"א ומתקערן) (נ"א ומתקערן) כלחו, לאתקשרא קשררא חד בקשררא דמלכא. מא' טעם. כמה דמלכא ירת לאבא ולאימה, ואחד בההוא קדש, ואתעטרא בהו. (בגין) בך כל

איבון דאחידן ביה במלכָא, בעין לאזדמנא בההוא אַתָר
עלאה דאקרי קדש, בגין דיתאחו כלהו פחדא (למלךָא).
ועל דא מועדי יי' אקרי, ולברת מקראי קדש, דהא בהו
אתעטר במלכָא.

אשר תקרוו אותם במועדם, תרין חולקין אית לישראַל
בָהו אֵי מסטרא דמלכָא, חולקא עלאה אית
ליישראַל ביה, דכתיב, (דברים ד) ואַתֶם הדבקים בְּיִם
אלְהָיכֶם וגו', (דברים לט) כי חלק יי' עמו. וαι מסטרא
עלאה דקדש, חולקא עלאה אית ליישראַל ביה, דכתיב
ואנשי קדש תהיו לי, וככתוב (ירמיה ב) קדש ישראל לי'.
ועל דא לכוי אתחזוי לזמנא להו, ולתקנא קמייהו חדותא
יסעונדא ולמחדי בהו.

ומאן דמוני לאחרא (ס"א לארכא), בעי לאחזהה לייה חידו,
وانפין בהירין לעטרא (ג"א לנטרא) אורחיה דההוא
אונשפיא. למלכָא דזמין אונשפיא יקירה, אמר לבני
היכליה, כל שאר יומין הויתון כל חד וחד בבייתה, דא
עבד עבידתיה, ודא איזיל בסחורתיה, ודא איזיל
בחקליה. בר ההוא יומא דילוי, דכלכון מתערין (ס"א מעתדי)
בחדרותא דילוי, השטא זמיגית אונשפיא עלאה ויקירה,
לא בעינה דתשתקלו בעבידתא, ולא בסחורתא, ולא
במדבר, אלא כלכו אזדמננו, בגונא דההוא יומא דילוי,

וְאַתָּקִינוּ גְּרָמִיכוּ לְקַבֵּל אֶלְהָהוֹ אֲוֹשֶׁפִיְזָא, בְּאַנְפִּין
בְּהִירִין, בְּחִדּוֹתָא בְּתוֹשְׁבָתָא. אַתָּקִינוּ לֵיהֶ סְעוֹדָתָא
יַקְרִיא, בְּגַיְן דִּיהָא זִמְינִי דִּילִי בְּכָל סְטְרִין.

כֵּה אָמַר קָוְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לִישְׂרָאֵל, בְּנֵי, כֵּל שָׁאֵר
יּוֹמִין אַתָּוֹן מְשֻׁתְּדָלִי בְּעַבִּידָתָא בְּסְחוּרָתָא, בָּר הָהָוָא
יּוֹמָא דִּילִי. הַשְׁתָּא אֲוֹשֶׁפִיְזָא עַלְּאָה וַיַּקְרִיא זִמְינִית, אַתָּוֹן
קְבִילָוּ לֵיהֶ, בְּאַנְפִּין בְּהִירִין, זִמְינָנוּ לֵיהֶ, אַתָּקִינוּ לֵיהֶ
סְעוֹדָתִי עַלְּאָי, פָּתּוּרִי מַסְדָּרוֹן, בְּגַוְגָּנָא דְּהָהָוָא יּוֹמָא דִּילִי.
בְּגַיְן כֵּךְ תִּקְרָאוּ אָוֹתָם בְּמוֹעֵדָם.

תֵּא חִזֵּי, בְּשַׁעַתָּא דִּישְׂרָאֵל לְתַתָּא חְדָאן בְּהַגִּי מַזְעֵדִיָּא,
וּמְשַׁבְּחִין שְׁבָחָא לְקָוְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, מַסְדָּרוֹן
פָּתּוּרִי, מַתְקִניִּי גְּרָמִיְהוּ בְּמַמְגִי יְקָרָה, מַלְאָכִי עַלְּאָי
אָמְרִין, מַה טִּיבָּן דִּישְׂרָאֵל בְּכֵה. קָוְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא אָמַר,
אֲוֹשֶׁפִיְזָא עַלְּאָה אֵיתָ לֹזֶן יּוֹמָא דָא. אָמַר לֹזֶן וְלֹאָוּ דִּילְךָ
הָוָא, מַהְהָוָא אַתָּר דָּאָקָרִי קָדְשָׁה. אָמַר לֹזֶן וְכֵי יִשְׂרָאֵל
לֹאָוּ קָדְשָׁ גִּבְהָהָגָן, וְאָקְרָוּן קָדְשָׁה, לֹזֶן אַתְּחִזֵּי לְזִמְנָא
אֲוֹשֶׁפִיְזָא דִּילִי, חָדָם סְטוּרָא דִּילִי, הָהָא אִינְנוּ דְּבָקִים בַּיִּי,
וְחָדָם סְטוּרָא דָקָדְשָׁה, דְּכַתִּיב (ירמיה ב) קָדְשָׁ יִשְׂרָאֵל לְיִי,
הָוָאֵיל וַיִּשְׂרָאֵל אָקְרָוּן קָדְשָׁה, אֲוֹשֶׁפִיְזָא דָלְהָזָן הָוָא וְדָאָי,
בְּגַיְן דִּזְמִינָנוּ דְּהָאֵי אֲוֹשֶׁפִיְזָא מַקָּדֵשָׁ הָוָא, דְּכַתִּיב מַקְרָאִי
קָדְשָׁה. פָּתּוּרִי בְּלָהָו וְאָמְרוֹגָן (תְּהִלִּים קָמְדָה) אֲשֶׁרִי הָעָם שְׁכָבָה לוֹ.

תלְתָא אִיבּוֹן זָמִיגִין מִקְדֵּשׁ, וְלֹא יַוְתֵּר. חג המצות. וחג השבעות. וחג הסוכות. אמר ליה רבי אבא, וכי שבת לאו מקדש הוא זמין. אמר ליה לאו, בתרי סטראין, חד, דהוא ודאי קדש אקררי, דכתיב, (שמות לא) ושמרתם את השבת כי קדש היא לכם. וחד, דשבת לאו זמין הוא, דהא ירotta דיליה הוא ודאי. ירotta דקדש הוא ירית, ולאו זמיגי. ועל דא כלhone זמיגין בקדש, ומתקשרון בשבת, ומתקשרון ביה. בהאי, יומא שביעאה את עטר ביה, ועל דא שבת לאו זמין הוא.

לברא דעאל לביתה דאבי ואמייה, ואכל ושתי, בשעתה דהוא בעי. למלא דהוה ליה ברא יחידאי, חביבא דנפשיה, יהב ליה שושבינה לנטרא ליה, ולא תחברא בהו. אמר מלכא, יאות הוא זמנה לאlein שושבינה דברי, ולא חזאה יקערא וחייבותא דילי בהו, זמין לוון להגי שושבינה. ברא לא את חזוי זמנה, אלא למייל ולמייל ולמשתי בביתה דאבי, בשעתה דאייהו בעי. הרא הוא דכתיב, (שמות טו) מי כמושה באלים יי' מי כמוש נאדר בקדש, (דף צ"ד ע"ב) נאדר בקדש ודאי, כבר דאתתךן (ס"א דאתתךף) באובי, נאדר בקדש, ולאו זמין מקדש.

ששנת ימים תעשה מלאכה, ששת ימים מאי עבדתיהו.

אמר רבי יוסי, כתיב כי ששת ימים עשה יי' את השמים
ואת הארץ, ולא כתיב בשש. והא אוקמה, וכל يوم
ויום עבד עבידתיה, ואקרון יומי מלאכה.

אמר רבי יצחק אי הבי אמא אקרון ששת ימי חול,
אמאי חול. אמר רבי יוסי, השתה אהגהיג עלמא
(רמ"ח) על ידך דשלוחיהו, בגין לך יומי חול אקרון.

רבי חייא אמר, בגין דשרי לمعد בהון עבידתא, ובגין
דא לא אקרון קדש. ומאן דלאו אקרון קדש, חול
אקרון. ועל דא אתקינו חביריא בהבדלה, בין קדש
לחול. מי הבדלהanca. אלא קדש מלה בגרמיה הויא,
ושארא מביה אתני. ועל דא אלין לעובדא, ואלין
לנטרה. ואימתי אשתח נטירו בהו. כド זמינים מקדש.
 אמר רבי יהודה, חדוותא ונטירوتא ביום דשבתא על
כלו הויא, בגין דהא יומא אתעטר באבא ואימא,
וAthosf קדושה על קדושתיה, מה דלא אשתח הבי
בשאר יומי, דהא הויא קדש, ואתעטר בקדש, ואוסף
קדושה על קדושתיה. בגין לך הא יומא חדוותא בעלי
ותתאי, כלא חדאן ביה. ملي ברכאנ בבלחו עלמין. כלחו
מביה אתקנו (נ"א ארבעה), בהאי יומא ניחא דעתלי ותתאי.

בהאי יומא ניחא דחיביא דגיהם.

למלכא שעבד הלולא לבריה יחידאי, עטר לייה